

DAVID SOLOMONS

MOJA TELOCVIKÁRKA JE VLÁDKYŇA

NIMOZEMŠŤANOV

JA ŽE MÁM
ZACHRÁNIŤ
SVET?
VEĎ JA
NEVIEM
ANI KOPNÚŤ
DO LOPTY...

MOJA TELOCVIKÁRKA
JE VLÁDKYŇA
NIMOZEMSTANOV

DAVID SOLOMONS

slovar

Text © David Solomons 2016
Obálka a ilustrácie © Laura Ellen Anderson 2016
Translation © Gabriela Patkolová 2017
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2018

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa
nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými
prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými,
vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom
súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne
bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-3192-9
www.slovart.sk

Lukovi a Lare

*Najmilším dobyvateľom, akí by si mohli
získať vaše srdcia. Sme nesmierne šťastní,
že ste prevzali kontrolu nad naším
svetom, ale ak by ste mohli pozdržať svoje
dennodenné nájazdy aspoň do siedmej ráno,
veľmi by sme to ocenili.*

1 PRIPRAVENÝ?

„Luke, použi svoje silové pole!“ zakričal Serge z druhej strany popraskaného desaťposchodového akvária so žralokmi, podmorskej skrýše Veliteľa Octoluxa. V akváriu bola diera ako po guľke a valil sa z nej prúd vody. Zmáčala mi nohy.

Každú chvíľu sme sa mohli ocitnúť medzi žralokmi kladivohlavými.

Všetku energiu silového poľa som sústredil na zväčšujúcu sa trhlinu. Z končekov prstov mi vyletel žiarivomodrý lúč a zacelil dieru. To udrží žraloky na uzde. Teraz bol na rade Octolux. Skontroloval som čas – zostáva nám necelých päť minút. Potom odpáli medzi-

kontinentálnu balistickú strelu s unikátnym smrťacim vírusom. Ak ho nezastavíme, infikuje celý svet a všetkých mužov, ženy a deti premení na medúzy.

„Veliteľský mostík!“ vyhrkol som a prefrčal popri Sergeovi. Prst som si priložil na spánky a ráznym zatúkaním na masku som vyslal výboj mentálnej energie do bezpečnostných dverí. Vyleteli z pántov a s rachotom dopadli na dlážku. Preskočil som ich a hnal sa dnu. Plášť mi vial za chrbtom ako vlajka.

Steny veliteľského mostíka boli z plexiskla, takže umožňovali výhľad do hĺbín oceánu. Za sklom sa mihali strašidelné tieň chabo osvetlených morských živočíchov. Ozývalo sa tu iba pípanie sonaru a bublanie dýchacieho prístroja Octoluxa. Keď sme sa prebojovali cez útočné kalmáry, hliadky jedovatých krídlorcov a vražedne elektrizujúce uhry, prišli sme do cieľa.

Veliteľ Octolux sa týčil nad odpaľovacím zariadením a pripravoval sa vypustiť rybacinou zapáchajúcu strelu. Kedysi bol normálny človek, ale dnes má namiesto hlavy prišitú chobotnicu napojenú na mozgovú kôru, a hoci má na rukách štyri ľudské prsty, namiesto palcov má pirane. Jeho chobomozog dokáže myslieť na osem rôznych vecí naraz, čo z neho robí geniálneho stratéga. Pri boji zblízka zasa vzbudzuje rešpekt vďaka tým piraňám namiesto palcov. Jeho jedinou slabinou

je špeciálny dýchací prístroj, na ktorý je odkázaný. Musí byť napojený na vzduchovú nádrž, inak splasne ako prasknutý balón. Stačí ho iba odstrániť od prívodu vzduchu. O pár minút dôjde k súboju medzi silami dobra (mnou a Sergeom) a zla – Octoluxom.

Osud sveta je v mojich rukách.

Veliteľ Octolux zdvihol pohľad od kontrolného panelu, pohodil hlúзовitou hlavou, rozďavil tlamu a zákerne sa zarehotal. Tušil, že prídeme – vbehli sme do pasce. Uprel na mňa pohľad a znovu otvoril hrozitánsku tlamu: „Luke, nebudem to opakovať. Máš na stole večeru.“

Hlas veliteľa Octoluxa sa dosť podobal na hlas mojej mamy.

Obzrel som sa ponad plece. Vo dverách izby stála mama. Išiel z nej strach aj bez mozgu a piraních rúk.

„Luke, Luke! Ide vypustiť *le* raketu!“ vrieskal Serge v slúchadlách. „Ach, *mon hrdina*, je neskoro.“

Otočil som sa späť k obrazovke. Zbadal už iba animáciu Octoluxovej rakety. Vystrelila z hlbín oceánu, aby na svet uvrhla pohromu. Vzdychol som si.

V poslednom leveli sa už hra nedá uložiť, takže ho budeme musieť prejsť od začiatku a znovu sa popasovať s vtákopysciami mínami pri prvom vzduchovom

uzávere – to bola poriadna fuška, najmä keď Sergeovi pripadalo slovo „vtákopysk“ také smiešne, že sa stále zabúdal vyhýbať mínam.

„Myslím, že nadnes už *Star Lada* stačilo,“ vyhlásila mama a vypla konzolu.

Keď sme sa nedávno vyhli apokalypse s asteroidom, naši boli takí užasnutí, ohromení a šťastní, že keď som ich poprosil o novú hernú konzolu, nielenže súhlasili, ale dovolili mi nechať si ju v izbe. Nie som na seba pyšný, nebolo odo mňa pekné takto zneužiť ich slabú chvíľku, ale na druhej strane – novučičky Xbox!

„To nie je *Star Lad*,“ namietol som podráždene. „Ale *Star Lad 2: Nebezpečenstvo z hlbín*.“ Už existujú dve videohry so *Star Ladom* – prvým skutočným superhrdinom na svete. Prvá vyšla hneď po tom, čo zachránil Zem pred Nemezis. Bola v pohode, ale pokračovanie je lepšie. Obe však majú rovnakú chybičku: nepôsobia reálne. Na začiatok – ani jedna sa neodohráva v Bromley. No ešte horšie je, ako vykreslili *Star Lada*. Napríklad v *Nebezpečenstve z hlbín* je *Star Lad*ovou tajnou identitou miliónár Lance Launceston, ktorý získal superschopnosti po nehode plazmového generátora v otcovom termonukleárnom laboratóriu. Okrem toho mu dali schopnosť vrhať kinetickú energiu a *Star-Jetpack*, čo dosiahne Mach 6.

Totálna hlúposť.

A ako to viem? Star Lad je predsa Zack Parker, ktorý svoje schopnosti získal od Zorbona Rozhodovateľa. Týždenne dostáva vreckové päť päťdesiat, ovláda obyčajnú telekinézu a vlastní horský bicykel Carrera Vengeance. Je to môj starší brat.

Skĺzol som zo stoličky a zbehol dolu schodmi za mamou. V Zackovej záchrane sveta som zohral malú, ale kľúčovú úlohu, no o mne nikto videohru neurobil. Možno preto, lebo okrem naj kamoša Sergeja a mojej susedy (ale rozhodne *nie* frajerky) Lary Lee, nikto nevie, ako som pomohol zachrániť Star Lada z pazúrov samozvaného hrdinu a majiteľa komiksových obchodov Christophera Talbota. Ale aj keby to vedeli, kto by už len chcel hrať hru z pohľadu jedenásťročného chalana s plochými nohami a bez superschopností? Nebol by to teda žiadny trháč. Veď ani ja by som asi nehral hru, kde by som bol superhrdinom ja.

Keď som hopsal dolu schodmi na večeru, z haly som začul ťukanie. Všimol som si, ako z tieňa pod stolíkom vykuklo čosi malé. Pod schodmi ma čakala ryšavá veverička. Vedel som, že čaká na mňa, nebolo to prvý raz. Sedela na zadných labkách a držala odkaz. Nepísala ho ona – to by bolo čudné –, no vedel som, od koho je. Len čo som si vzal poskladaný pa-

pierik, odhorkala preč. Huňatý chvost zaliezol späť do tieňa.

Schôdzka dnes večer, stálo v odkaze naškriabanom známou fialovou fixkou s hrotom 0,4 mm.

Tri slová, ale signalizovali čosi veľké. Konečne! Pokrkval som odkaz. Od tej letnej starladovsko-christopherovsko-talbotovsko-vulkanicko-komiksovo-asteroidovej aféry sa nič nedialo. Môj život sa vrátil do nudného stereotypu. To sa však zmení. Čosi visí vo vzduchu. Čosi rybacie s mazľavou omáčkou. Ale to je jedno, lebo tam vonku ma čaká niečo iné. Niečo vzrušujúce. Niečo nebezpečné. Vzduch voňal dobrodružstvom, a to sa volalo Š. A. T. K. A.

2 BEZ Š. A. T. K. Y. ANI NA KROK

Po večeri som sa vykradol do domčeka na strome. Keď ho starký s ocom stavali, netušili, že presne na tomto mieste sa nachádza prechod medzi naším a paralelným vesmírom, ani že sa z neho stane hlavné sídlo tajnej medzinárodnej organizácie superhrdinov bojujúcich proti zločinu s názvom Š. A. T. K. A. – a možno Š. P. A. C. H. T. L. A. Ešte sme sa nerozhodli, a to bol aj jeden z dôvodov, prečo sa dnes stretneme. Musíme toho veľa prebrať.

Kým som sa pachtil na povrazovom rebríku, uvažoval som nad nedávnymi udalosťami. Vďaka katastrofálne načasovanej potrebe čurať, som premeškal šancu

na splnenie svojho najväčšieho sna – stať sa superhrdinom. Akoby to nestačilo, stalo sa to dvakrát.

Dvakrát.

Druhý raz schopnosti získala moja suseda, spolužiačka a reportérka Lara. Takže namiesto toho, aby rozvila príbeh Star Lada na titulke školských novín, sama sa *stala* súčasťou toho príbehu. So Zackom vytvorili tím, bojovali proti zločinu a zažívali všetky tie vzrušujúce dobrodružstvá. Čo bolo síce skvelé, ale nám so Sergeom tak zostávalo iba drtiť počítačové hry. A taký bol aj tento večer.

Celé týždne som sa snažil dostať oboch superhrdinov do jednej miestnosti s nami, aby sme prediskutovali plánovanú alianciu. Chceli sme ich presvedčiť, že dvojice sú už dávno pasé a že moderní superhrdinovia majú okolo seba kopec ľudí, ktorí im z úzadia pomáhajú. Prirodzene, zvyčajne išlo o bývalých členov špeciálnych vojenských útvarov alebo geniálnych vedcov, nie jedenásťročných chalanov bez praktických zručností. Jediná oblasť, v ktorej vynikali, sa týkala vedomostí typu: Hulk mal mať v komiksoch sivú farbu a Superman bol pôvodne plešatý. No to im nepovieme.

Serge už bol v domčeku, dorazil ako prvý. Keď som vyliezol hore, zdvihol hlavu. Všimol som si, že má na lícach červené vyrážky. „Alergia na veveričiu srst’“,

vysvetlil nešťastne. „Kedy prestane posielat odkazy po malých lesných tvoroch?“

„Iba skúma svoju novú silu,“ prehodil som, sadol si k nemu a čakali sme na ostatných.

„Musím ťa varovať, vzal som si antihistaminikum,“ dodal, „ale nie som si istý, či má utlmujúci účinok, alebo nie.“

So Sergeom sme toho preskákali veľa. Väčšinou to zahŕňalo čokoládky a inhalátor. V mnohých smeroch sme úplne iní, no spája nás vášeň pre superhrdinov. Sme si takí blízki, ako kedysi ja s bratom. Niežeby som so Zackom nevychádzal, ale naše životy sa rozchádzajú. Ja si šetrím na novú videohru s Batmanom a on zachraňuje svet.

„Priniesol si návrhy?“ spýtal som sa.

Serge otvoril obal na výkresy veľkosti A3. Strávili sme kopec času vymýšľaním názvu pre náš protizločnický tím a ešte dlhšie nám trval návrh loga. Zdvihol som prvý napísaný lesklým strieborným a čiernym písmom s tieňovaním, ktoré mu dávalo hĺbkú. „Pekné,“ uznal som.

„Pekné?“ zjavne ho to urazilo. „Ide o maximálne efektný dizajn, jednoduchý a pútavý zároveň, ideálny pre naše publikum. Všimni si tie ťahy, dávajú mu dynamiku. A to využitie šerosvitu...“

„Čoho?“

Vzdychol si. „Svetla a tieňa, Luke. Svetla a tieňa.“

Zdvihol som druhý návrh a prirovnal ho k prvému. „Stále sa neviem rozhodnúť. Akronymy Š. A. T. K. A. a Š. P. A. C. H. T. L. A. neznejú ktovieako desivo či ohromujúco.“

Keď počiatocné hlásky frázy vyskladajú slovo, volá sa to akronym. Povedali sme si, že vytvoríme rovnaký kúl akronym ako S. H. I. E. L. D. alebo T. H. U. N. D. E. R., ale bolo to ťažšie, ako sa zdalo.

Zvonku sa ozval šuchot lístia a o sekundu sa cez dvere prehupol Star Lad. Pristál rovno pred nami so sklonenou hlavu, s kolenom na dlážke, rukou za chrbtom a plášťom pomaly klesajúcim na chrbát. Pomaličky zdvihol zamaskovanú tvár. V posledných dňoch Zack málokedy niekam len tak vošiel – jeho príchody boli skôr *dramatické*.

Ani som sa nemusel pozrieť na Sergea, aby som vedel, že to naňho urobilo dojem. Napriek tomu, že v dobrodružstve s Nemezis zohral dôležitú úlohu, stále nevyrástol z fanúšikovskej fázy. Keďže ja to mám doma dennodenne, už ma neohuruje. Vlastne je ťažké obdivovať ho, keď vyfasujete za bordel v izbe a nemôžete vysvetliť, že to váš brat dostal telekinetický záchvat, pretože nenašiel náhradný plášť.

Áno, ten plášť.

Zack sa kostýmu dlho bránil. Vraj je v maske a plášti trápny! Nakoniec si to však rozmyslel. Je totiž dosť vychudnutý a vo vzdúvajúcom sa plášti pôsobí robustnejšie. Navyše maska nielen ukrývala identitu, ale chránila mu aj jemnú kožu okolo očí. Z toho večného lietania ju mal ošľahanú vetrom.

Domček sa zachvel a vzduchom to zasvišťalo, keď sa cez dvere prešuchla Lara. Na rozdiel od Star Lada nevedela lietať, preto sa spoliehala na jedinečný pohon.

Vtáky.

Držali ju za rukávy a nohavice: husi kontrolovali výšku, holuby navigovali a vrabce, ktoré šialene trepotali krídlami, manévrovali. Pristála, zľahka sa dotkla podlahy najskôr jednou nohou a potom druhou. „Pristávací proces ukončený,“ zašvitorila svojej letke. Vtáky ju pustili a rozprchli sa do noci.

Zorbon Rozhodovateľ obdaril Laru schopnosťou ovládať zvieratá.

No nie všetky zvieratá. Tigre, slony, ľadové medvede – prakticky všetko veľké a hrôzostrašné ju *neposlúchalo*. Zašli sme si to overiť do zoo. Ovládala iba drobné živočíchy ako veveričky, zajace, vtáky, čo mi pripadalo dosť o ničom.

A ten jej kostým! Úplne sa vymykal tradíciám, zahaloval ju od hlavy po päty. Pri pohľade na superhrdinky v komiksoch mi totiž zakaždým napadlo, že ak by išli von iba v tom kostýme, určite by nachladli. A konečne by mi mohol niekto vysvetliť, aký význam majú obrnené bikiny. Lare som pomáhal s výberom kostýmu ja. Okrem masky a plášte má hrubú koženú bundu, tmavé nohavice s vreckami na zips, rukavice, čo ju chráni pred pazúrami, a čierne čižmy.

Moju pomoc potrebovala aj s výberom mena. Rozhodne muselo mať niečo so zvieratami, takže navrhla mená ako Talon, Claw a Birdgirl.

„Všetky sú zabrané,“ informoval som ju.

„A čo tak niečo s *krídlami*?“

„Nightwing už existuje,“ skonštatoval som.

„Tak by som mohla byť Daywing!“ vyhrkla Lara.

Zamračil som sa. „To znie ako nemocničné oddelenie.“

Napokon sa rozhodla pre meno Flutter, ktoré sa po mojej kontrole zbierky komiksov ukázalo ako voľné. No aj to bolo hrozné. Nechcela však ustúpiť. Po náročnom prehováraní súhlasila s *Dark Flutter*, čo jej pierkam dodalo trochu vážnosti. Podľa Sergeja to aj tak znelo ako čokoládová nátierka. Hneď si musel ísť urobiť sendvič.

Lara so Zackom si okamžite začali predávať informácie o svojich hrdinských činoch za uplynulý týždeň. Spomínali udalosti, o ktorých sme so Sergeom nič netušili a dozvedali sa o nich iba zo správ. Akoby sme ani neboli v tej istej miestnosti.

Lara lusкла prstami. „Och, a zabudla som spomenúť...”

„Geneticky modifikovaného zeleninára?“ dokončil Zack. „Vybavené.“ Zmietol zo seba omrvinky svetielkujúcej brokolice, čo sa mu zachytili na rukáve.

„To je dobre.“

„A tí uviaznutí baníci?“ spýtal sa Zack.

„Áno, tí krtkovia boli skvelý nápad. Vďaka,“ polichotila mu Lara, pričom horúčkovo hrabala rukami.

Zack si odhrnul masku. Na čele mu držala vďaka gumičke. „To nestojí za reč.“

„Inak,“ pokračovala Lara, „skvelá práca s tou základnou umelou inteligenciou v Johnovi Lewisovi.“

Zack mykol plecom. „Bez teba by to nevyšlo. *Parťáčka*.“

Priateľsky ho štuchla do ramena. „Prestaň. Budem sa červenat.“

Zubili sa na seba spokojní s odvedenou prácou.

„Takže,“ ozval som sa. „Zákerná umelá intelligen-

